

Frodó – Szarvasbogarok és egyéb jövevények

Furcsa dolgok vannak a világon. Most először láttam szarvasbogarat, és ezt az állatot azért már kicsit túlzásnak tartom. A cserebogár legalább mókás, és ha sikerül elkapnom, finom is. Kívül ropogós, belül zamatos. De a szarvasbogár ehetetlen. Nekem túlságosan csípős. Főleg a szarvai miatt.

Egyszer a szőrös állú gazdám kipróbált egy drónt, és ügyesen el is találta vele a kerti faházat. Nagyon tetszett, ahogy nekiszállt a deszkáknak az a kis zúgó masina. Szerettem volna, ha a gazdám megismétli, de csak összeszedte az apró darabokat, és bement vele a házba. Hiába vártam, nem játszott vele többet. Pedig nagyon mulatságos volt.

A szarvasbogár olyan, mintha a gazdám röptetné, csak nem esik szét, amikor a falhoz csapódik. Ha nagy nehezen sikerül neki felemelkednie a földről, mi már szaladunk Sütivel, nehogy eltaláljon bennünket, mert olyankor úgy tesz, mintha miattunk nem tudna rendesen repülni, és haragos lesz. A haragos szarvasbogár bosszantóan bele tud ragadni a vétlen áldozat bundájába.

Idén egész csapat gyűlt össze belőlük, és a kirakott dinnyehéjakat dézsmálták. A szarvasbogarok egymással is barátságtalanok, még az evést is képesek voltak abbahagyni csak azért, hogy egymást ijesztgessék a nyúlányaikkal. Amikor az egyik el tudta csípni a másikat, megfordította a levegőben, és kétszárnyra fektette. A vesztes percekig csak kapálódzott, aztán, ha sikerült lábra állnia, kezdődött előlről a birkózás. Estefelé csatlakoztak a nőtények is, de sajnos ezek is nagyot csípni.

A gazdáimnak nagyon bejöttek ezek az apró jószágok, szerintem pár nap múlva már csak miattuk hoztak újabb és újabb dinnyét. Nem tudom, mit szerettek bennük. Süti szerint már így is elegen vagyunk, ráadásul ötünk közül négy állat felesleges. Szerintem elszámolta, mert csak három macskánk van kettőnkön kívül. De abban igaza volt, hogy a három hím és a két nőtény szarvasbogárra már nem volt szükségünk.

Épp azon törtem a fejem, hogyan lehetne tőlük megszabadulni úgy, hogy jól is lakjak közben, amikor furcsa dolog történt. Az egyik reggel csak ketten maradtak, ők is hanyatt fekvésben. Falkavezér nőtény gazdám felemelte őket a földről, de még a kisujjukat sem mozdították. Valószínűleg végül mégis a drón sorsára jutottak.

Óvatosan odamentem, és megszimatoztam a mozdulatlanul is félelmetes lényeket. A gazdám elmesélte, hogy ezek a fura szerzetek csak rövid ideig élnek ilyen formában, és az életük nagy részében lárvaként dolgoznak egy fa belsejében. A lárvá hasonlít a bogárra, csak nincs roppanós kérge. Szóval évekig lárvák, aztán bebábozódnak, majd pár hónapra ilyen ijesztő alakot öltenek, végül feldobják a talpukat, és úgy maradnak.

Tanulságos történet. Így jár, aki más akar lenni, mint aminek született. Én biztosan nem fogok bebábozódni, csak azért, hogy féljenek tőlem, és nekirepüljek a falnak. A kutyaélet jó dolog, és örülni kell neki.

Már azt hittem végleg megszabadultunk az idegenektől, amikor az erdőben ismeretlen macskára akadtunk Sütivel. Gyorsan felzavartuk őket a fára, és engedelmesen csaholtunk rájuk alulról, mikor megérkezett a nőstény gazdink, és megpróbált minket csitítani. Azt hittük, ennyivel megúsztuk, és a kis betolakodók elmenekülnek a környékről, de tévedtünk. Alig értünk haza, a gazdáink biciklire pattantak, és magukkal vitték azt a kék dobozt, amiben Csofit szokták állatorvoshoz cipelni. Mikor visszatértek, két apró, sovány macska nyivákolt a dobozban.

A gazdáim részletesen megbeszélték egymással, mit kellene tenni azokkal, akik kidobják a cicákat az erdőbe, és sorsukra hagyják őket. Nem tudom, végül miben egyeztek meg, mert nagyon sok ötletük volt. A két macskát betették a faházba, és készítettek nekik egy nagy, rácsos ajtót, amin keresztül szemmel tarthattuk az aprócska betolakodókat. Félttem, hogy befogadjuk őket is – falánk kis jószágok voltak – de a falkavezér gazdánk azt mondta, létszámstop van. Vagyis csak úgy jöhet újabb állat, ha valamelyik meglévő elmegy. Gyorsan lecövekelttem, nehogy azt higgyék, távozni akarok.

Szerencsére találtak befogadókat, és pár nap múlva el is vitték a két kis nyivákolt. Pedig már kezdtem őket megszeretni. El is határoztam, hogy egyszer nekem is lesz háziállatom. Persze nem macska, mert abból már van bőven. Valami kedves, értelmes és szerény állatka kellene, olyan, mint én, csak kicsiben. Sajnos, ilyet még sosem láttam, de fel fogom ismerni, ha találkozom vele. Addig majd elszórakozom a meglévőkkel.